

Hồi 13

Thiên Vương Trảm Quỷ Đao

ột thanh đao có thể chém đứt làm hai một con ngựa đang phi, thanh đao đó phải ra sao ?

Không có ai thấy.

Đao quang từ cánh rừng bên đường bay ra, xe ngựa lại đã phóng qua hai ba chục trượng, nhìn từ đó sang, không thấy người, càng không thấy đao, Phó Hồng Tuyết đứng trước người Trác Ngọc Trinh cùng hai đứa bé, mắt nhìn chăm chăm vào cánh rừng tối tăm dày đặc, bộ mặt trắng nhợt phảng phất lại càng nhợt nhạt hơn.

Yến Nam Phi thở hổn hển, lập tức hỏi:

- Người có nhìn thấy thanh đao đó không ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Yến Nam Phi hỏi:

- Người người nhất định đã biết đó là loại đao gì ?

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

Yến Nam Phi thở dài:

- Xem ra tin tức của Công tử Vũ quả nhiên rất linh thông, Miêu Thiên Vương quả nhiên đã đến.

Đao của Miêu Thiên Vương, đương nhiên là Thiên Vương Trảm Quỷ Đao.

Tay của Phó Hồng Tuyết nắm chặt, lạnh lùng thốt:

- Người đến chỉ sợ cũng không ít.

Ngày lúc đó, hai đầu con lộ mỗi đầu đều có hai cỗ xe lớn chắn ngang đường, khúc đường đó hoàn toàn bị phong tỏa.

Phía bên trái, trên cỗ xe thứ nhất có để mấy cái ghế gỗ, hai người bắt chéo chân ngồi trên xe đánh cờ.

Trên cỗ xe thứ hai cũng có hai người, một người ngồi dựa móng tay, một người uống rượu, bọn chúng làm những chuyện đó xem chừng rất chăm chú, ai cũng không ngẩng đầu nhìn sang bên này một cái.

Phó Hồng Tuyết và Yến Nam Phi không ngờ cũng chừng như không nhìn bọn chúng.

Bên phải, trên cỗ xe thứ nhất, có vô số nữ nhân, trẻ có già có. Có người đang thêu thùa, có người cắn hạt dưa, cũng có người đang chải tóc, người già nhất, chính là Quỷ Ngoại Bà.

Trên cỗ xe thứ hai có một cái chảo đồng to lớn vừa vặn để nấu đủ cơm cho năm trăm hòa thượng ăn no.

Yến Nam Phi đã từng ghé qua Thiếu Lâm Tự, đã từng thấy qua loại chảo đó, chàng trời sinh là một người hiếu kỳ.

Miệng chảo trên xe xem ra không nhỏ hơn miệng chảo Thiếu Lâm Tự. Kỳ quái nhất là trong chảo không ngờ còn có một người, mặt tròn tròn, đầu to tai bự, cắt xéo mặt lại là một vết sẹo đao như con độc xà bò từ mi tâm thẳng xuống khóe miệng, làm cho khuôn mặt vốn rất hòa ái đột nhiên biến thành tà ác quỷ dị không thể tả nổi.

Xe đi không nhanh, mặt chảo lắc lư nhè nhẹ, người ngồi bên trong giống như ngồi trong nồi.

Mây đen đã bay xa, mặt trời lại lên cao, tâm của Yến Nam Phi lại chùn xuống.

Nhưng chàng phải miễn cưỡng gượng cười, thì thào:

- Nghĩ không ra Đa Tình Tử không ngờ lại không đến.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Một khi nhất kích không trúng, toàn thân phải thối lui, đó vốn là quy củ lâu đời của Tinh Tú Hải bọn chúng.

Nụ cười của Yến Nam Phi phảng phất có vẻ vui mừng:

- Trừ gã ra, ai phải đến đều xem ra đã đến, ai không nên đến cũng đã đến.

Chàng nhìn người mập mạp có sẹo trên mặt vừa cười vừa nói:

- Đầu bếp họ Hách, người cũng đến sao ?

Vết sẹo trên mặt gã béo như con độc xà nhúc nhích. Gã đang cười, nụ cười lại làm cho mặt mày gã nhìn càng danh ác quỷ bí:

- Ta đến để lượm xác.

Yến Nam Phi hỏi:

- Lượm xác ai ?

Hách Trù Tử đáp:

- Ai cũng lượm, ngựa chết thì bỏ vô bụng, người chết thì bỏ vô quan tài.

Toàn bộ các cỗ xe đã dừng hẳn. Người chơi cờ còn nhắc quân cờ, người uống rượu còn rót rượu, người chải tóc cũng còn đang chải tóc.

Hách Trù Tử cười nói:

- Xem ra miệng của mọi người hôm nay gặp may mắn, Hách Trù Tử nấu thịt ngựa ngũ hương, tịnh không phải ai ai cũng đều có cơ hội ăn được.

Yến Nam Phi hỏi:

- Xem chừng đồ người nấu ngon đâu phải là thịt ngựa ngũ hương ?

Hách Trù Tử đáp:

- Ta nấu cái gì không ngon, chứ thịt ngựa ngũ hương thì các người ăn bảo đảm ngon.

Nói xong câu đó, người gã đã phóng ra khỏi chảo đồng, nhảy xuống xe, người tròn vo không thấy thân, thật sự rất khó tin một người béo nặng cả hơn hai trăm cân như vậy lại nhảy xuống gọn gàng như vậy, động tác không ngờ có khinh xảo linh mãnh như vậy.

Trên người gã cũng có một thanh đao, dao chặt thịt.

Trác Ngọc Trinh nhin không được, hỏi:

- Gã Hách Trù Tử đó, có phải quả thật là một đầu bếp không ?

Yến Nam Phi đáp:

- Giả.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Tại sao người ta lại kêu gã là đầu bếp ?

Yến Nam Phi đáp:

- Bởi vì gã thích chiên nướng, cũng vì gã thích dùng dao chặt thịt.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Gã giỏi nấu món gì ?

Yến Nam Phi đáp:

- Nướng tim người, chiên hông người.

Gã tiều phu trẻ tuổi đã ngừng ói mửa, chỉ vừa ngẩng đầu lên nhìn một cái, đã ngăn người, gã nằm mộng cũng nghĩ không ra chỗ này lại đột nhiên biến thành nhiệt náo như vậy.

Hôm nay gã chỉ mới ăn hai cái bánh bao, mấy chén canh, vốn đã ói ra hết, bây giờ không còn gì để ói ra nữa, nhưng gã vừa nhìn lần thứ hai, lập tức lại nhin không được bắt đầu ói tiếp, ói còn ghê hơn lần trước.

Hách Trù Tử đã rút con dao chặt thịt của gã ra, một đao chặt trên mình ngựa, chặt cả da lẫn thịt thành một cục lớn rồi quăng lên, quăng vào cái chảo đồng lớn trên xe.

Hữu thủ của gã cầm đao, tả thủ quăng thịt, hai tay lúc giơ cao lúc hạ thấp, động tác vừa khinh xảo, vừa thành thực, con ngựa chỉ trong một thời gian ngắn đã bị gã chặt

thành một trăm ba chục phần, còn dễ dàng hơn người khác xẻ đậu hũ.

Thịt ngựa đã ở trong chảo, còn ngũ hương ?

Hách Trù Tử chùi dao chặt thịt dính đầy máu trên gót giày, quay trở lại mở nắp quan tài; trong quan tài không ngờ có mang đủ loại đồ ướp, ớt, dầu, muối, tương, dấm, nấm, hồi ... Bất cứ thứ gì có thể nghĩ tới, trong quan tài đều có.

Hách Trù Tử lẩm bẩm:

- Cổ xe đồ đó có đủ gỗ để nhúm lửa, đợi đến lúc cổ xe bị thiêu rụi, thịt cũng chín tới.

Dương Vô Kỵ đang đánh cờ đột nhiên thốt:

- Phần của ta không cần nấu rục quá, răng ta còn tốt.

Hách Trù Tử hỏi:

- Đạo sĩ xuất gia cũng ăn thịt ngựa ?

Dương Vô Kỵ đáp:

- Có lúc cả thịt người cũng ăn, hà huống là thịt ngựa.

Hách Trù Tử cười thốt:

- Đạo sĩ nếu quả thật muốn ăn thịt người, đợi một lát thế nào cũng có.

Dương Vô Kỵ nói:

- Ta vốn đến đây để đợi, ta không gấp gáp chút nào.

Hách Trù Tử cười lớn, liếc về phía Phó Hồng Tuyết:

- Thịt người bổ máu nhất, nếu ăn thịt người đó, sắc mặt cũng không phát trắng nhợt đâu.

Gã cười lớn, dùng một tay nhắc cái chảo đồng nặng ba trăm cân đi xuống xe, lại dùng gỗ trên cổ xe bị vỡ, chất thành một đồng lửa đặt cái chảo lên. Ngọn lửa lóe lên, cháy tí tách không ngừng.

Đứa bé lại khóc, Trác Ngọc Trinh vạch áo cho bọn chúng bú. Công Tôn Đồ đang uống rượu, đột nhiên thốt:

- Da trắng quá.

Hách Trù Tử cười cười xen vào:

- Thịt mềm quá.

Quý Ngoại Bà đang cắn hột dưa cũng thở dài, thốt:

- Đứa bé tội nghiệp quá.

Phó Hồng Tuyết có cảm giác dạ dày đang co thắt, bàn tay nắm chặt cán dao của hãn đã lộ gân xanh, phảng phất đã muốn bặt đao.

Yến Nam Phi lại nắm tay hắn, nói nhỏ:

- Hiện tại không thể động.

Phó Hồng Tuyết đương nhiên cũng thấy được hiện tại không thể động. Đám người đó tuy làm ra vẻ nhàn nhã, kỳ thật lại không khác gì một tổ ong, chỉ cần động một cái, hậu quả bất kham thiết tưởng. Nhưng bất động như vậy để đợi cái gì, đợi cho bọn chúng ăn hết thịt ngựa, ăn tới thịt người ?

Thanh âm của Yến Nam Phi vẫn trầm lắng, đột nhiên lại hỏi:

- Người có biết "Bát Đảm Bát Mạng" Đỗ Thập Thất ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Yến Nam Phi thốt:

- Con người đó tuy không phải là đại hiệp, lại so với đám đại hiệp mà ta biết càng hiệp khí hơn, ta đã cùng y ước hẹn gặp nhau tại trà quán Thiên Hương Lâu, chỉ cần có thể tìm ra y, bất cứ chuyện gì cũng đều có thể giải quyết, ta cùng y có mối giao tình không tẻ.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đó là chuyện của người.

Yến Nam Phi thốt:

- Chuyện của ta là chuyện của người.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Ta không biết y.

Yến Nam Phi thốt:

- Nhưng y lại biết người.

Người đánh cờ vẫn còn đánh cờ, mỗi người đều vẫn còn làm chuyện mình đang làm, căn bản không chú ý đến bọn họ, làm như bọn họ đã là người chết rồi.

Yến Nam Phi lại hỏi:

- Người có phải là người nói lý lẽ không ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Có khi có, có khi không.

Yến Nam Phi hỏi:

- Hiện tại không phải đã đến lúc không thể không nói lý lẽ sao ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Xem chừng là vậy.

Yến Nam Phi lại hỏi:

- Trác Ngọc Trinh và con của nàng có thể chết không ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không thể.

Yến Nam Phi thở dài:

- Chỉ cần người nhớ kỹ câu nói đó, bọn ta bỏ chạy.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Chạy ? Làm sao chạy ?

Yến Nam Phi đáp:

- Người một khi nghe hai chữ "chó con", đem Trác Ngọc Trinh và hai đứa nhỏ leo lên cỗ xe đó, quất ngựa chạy đi, chuyện khác để ta lo.

Chàng cười cười, lại nói:

- Đừng quên chạy trốn ta vốn là thiên hạ đệ nhất.

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng. Hắn đương nhiên minh bạch ý tứ của Yến Nam Phi, hắn hiện tại hoàn toàn không còn sự lựa chọn nào, vô luận ra sao, hắn đều tuyệt không thể để Trác Ngọc Trinh cùng đám nhỏ rơi vào tay đám người đó.

Quý Ngoại Bà ngồi trên cỗ xe ngựa, tổng cộng có năm nữ nhân, trừ bà ta ra, những nàng trẻ tuổi đều không khó nhìn chút nào.

Không khó nhìn có nghĩa là dễ nhìn, người dễ nhìn nhất đang chải tóc, tóc dài, vừa đen lại vừa mượt.

Yến Nam Phi đột nhiên thốt:

- Nghe nói Miêu Thiên Vương lớn lớn nhỏ nhỏ tổng cộng có bảy tám chục bà vợ.

Quý Ngoại Bà thốt:

- Là tám chục, lão thích chính xác.

Yến Nam Phi thốt:

- Nghe nói lão không cần biết là đi tới đâu, ít ra cũng dẫn bốn năm bà vợ theo bên mình, bởi vì, lão lúc nào chỗ nào cũng đều có thể dùng tới.

Quý Ngoại Bà đáp:

- Lão là một nam tử hán tinh lực sung mãn, làm vợ lão là may mắn lắm rồi.

Yến Nam Phi hỏi:

- Bà có phải là vợ lão không ?

Quý Ngoại Bà thở dài:

- Ta tuy rất muốn, nhưng chỉ tiếc lão chê ta đã quá già.

Yến Nam Phi thốt:

- Ai nói bà quá già, ta thấy bà còn trẻ hơn nữ nhân ngồi chải tóc tới mười tuổi.

Quý Ngoại Bà cười lớn, nữ nhân đang chải tóc biến sắc, nhìn chàng một cách thù hận.

Yến Nam Phi lại nhìn ả cười lớn:

- Kỳ thật nàng cũng không thể tính là quá già, trừ Quý Ngoại Bà ra, nàng là người trẻ nhất.

Hiện tại mọi người đều thấy chàng đang cố ý gây phiền hà, lại nghĩ không ra tại sao chàng làm như vậy, người nào cố ý không nhìn chàng, hiện tại cũng nhin không được phải mở to hai mắt nhìn chàng.

Chàng quả nhiên bắt qua Hách Trù Tử:

- Trừ việc chặt thịt nấu nướng ra, con dao chặt thịt của người còn làm gì được ?

Hách Trù Tử đáp:

- Còn có thể giết người.

Con độc xà trên mặt hấn lại bắt đầu nhúc nhích:

- Dùng một thao đao bên trên có khảm đầy trân châu để giết người, so với dùng một con dao chặt thịt để giết người cũng không có gì bất đồng.

Yến Nam Phi thốt:

- Có một điểm bất đồng.

Hách Trù Tử hỏi:

- Điểm nào ?

Yến Nam Phi lại không lý gì tới gã, chuyển thân, mở nắp quan tài, lẩm bẩm:

- Nghĩ không ra trong đây không ngờ cũng có hành tẩu, không biết có tiêu không ?

Hách Trù Tử hét lớn:

- Điểm bất đồng là gì ?

Yến Nam Phi vẫn không lý gì tới gã:

- Ô, quả nhiên trong đây có tiêu, xem ra cái quan tài này đơn giản là một cái nhà bếp.

Hách Trù Tử đang ngồi, hiện tại đã đứng lên:

- Người tại sao lại không nói ? Có điểm gì bất đồng ?

Yến Nam Phi chung quy cũng quay đầu mỉm cười:

- Điểm bất đồng đó ta cũng không biết, ta chỉ biết hằm thọt ngựa ngũ hương nên rắc nhiều tiêu.

Chàng vốc một nắm tiêu, đi vòng qua gân chảo, lại nói:

- Đại khái không ai không ăn được tiêu, không ăn được tiêu chỉ có chó con.

Hách Trù Tử đã nóng mặt đến trắng nhợt, ngay lúc đó, chợt nghe có tiếng một tiếng ngựa hí vang.

Phó Hồng Tuyết đã ảm Trác Ngọc Trinh, Trác Ngọc Trinh ảm hai đứa nhỏ, hai người lớn hai đứa bé bốn người đã phóng lên xe.

Trác Ngọc Trinh đặt hai đứa bé trong quan tài, Phó Hồng Tuyết vung roi quát ngựa, Yến Nam Phi nhấc cái chảo đồng lên.

Công Tôn Đồ quăng chén, hét lớn:

- Coi chừng.

Hai tiếng còn chưa dứt, Trác Ngọc Trinh cũng đã tự chui mình vào quan tài đập nắp lại.

Yến Nam Phi xoay tay một vòng, quăng cả chảo thọt ngựa sôi sùng sục "xèo" một tiếng bay về phía đối diện cỗ xe.

Nước canh bắn tứ tung, kiện mã hí vang, xe nghiêng ngã, từng mảng từng mảng thọt ngựa theo nước canh như loạn tiễn bay ùa ra, chỉ cần đụng vào da thịt, lập tức bị cháy phỏng ngay.

Người trên xe dùng áo che mặt, kinh hãi bay lên.

Phó Hồng Tuyết hữu thủ nắm chặt đao, tả thủ quát roi, nhắm khoảng giữa hai cỗ xe đang nghiêng ngã phóng tới.

Thân hình của Tiêu Tứ Vô lảng không, đột nhiên đề khí trầm mình, dòn chân lực vào mỗi một cơ bắp trên mình.

Phi đao đã nằm trong bàn tay phải của gã.

Dương Vô Kỵ lúc bay lên cũng đã xoay tay nắm chuôi kiếm.

Đao của Tiêu Tứ Vô đã bay ra.

Cái trầm mình đó gã hoàn toàn không phát xuất một chút thanh âm, một đao đó lại đã dụng hết toàn lực, tung ra lần này cũng nhắm vào lưng của Phó Hồng Tuyết.

Mấy cỗ xe tuy đã nghiêng ngã, đường thoát lại không rộng rãi cho mấy, Phó Hồng Tuyết tất phải chú tâm điều khiển xe ngựa, lưng của hắn cũng không có mắt, căn bản không biết đao quang như ánh chớp đang bay tới. Cho dù hắn có biết, cũng không thể quay người tránh đỡ. Cho dù hắn có thể tránh đỡ một đao đó, cũng không thể điều khiển

cỗ xe thoát qua phía trước.

Trong một chớp mắt khẩn cấp đó, võ đao của hắn đột nhiên từ dưới hông thò lên, "đinh" một tiếng, võ đao đen sì bắn lửa, phi đao gãy thành bốn đoạn đã rơi rớt trên xe.

Kiếm của Dương Vô Kỵ đã rút ra khỏi vỏ, một chiêu "Ngọc Nữ Xuyên Thoa", lẳng không đâm xuống.

Hông của Phó Hồng Tuyết phình ra đẩy võ đao lên, phản thủ bạt đao, đao quang lóe lên một cái, nghênh đón kiếm quang từ bên trên.

Đao kiếm tịnh không chạm vào nhau. Uy thế của kiếm quang tuy đàn áp, đao lại càng nhanh hơn, mũi kiếm của Dương Vô Kỵ chỉ cách yết hầu của Phó Hồng Tuyết tối đa có một phân, một phân đó lại là một phân trí mạng, chỉ nghe một tiếng hô thảm, máu tươi bắn ra như mưa, một cánh tay từ trên không rớt xuống, tay còn nắm chặt cán kiếm --- chính là Tùng Văn thiết kiếm hình thức cổ nhả.

Lúc người của Dương Vô Kỵ rơi xuống, lại rơi thẳng vào cái chảo đồng nóng bỏng.

Lần có hy vọng nhất để giết chết Phó Hồng Tuyết trong cả đời lão, kiếm của lão đã gần đâm xuyên yết hầu của Phó Hồng Tuyết.

Chỉ bất quá thiếu một phân.

Kiện mã hí vang, cỗ xe đã tung bám bụi đường, bay qua vùng kiếm quang hòa máu tươi.

Phó Hồng Tuyết không quay đầu lại nhìn thông lộ đằng sau. Hắn nghe tiếng ho khan của Yến Nam Phi, một kiếm của Yến Nam Phi vì hắn mà đoạn hậu, nghĩ tất cũng đã tận toàn lực.

Hắn không dám quay đầu lại nhìn, hắn sợ mình một khi quay đầu, sẽ phải ở lại, cùng Yến Nam Phi quyết chí tử chiến.

Chỉ tiếc có những người không thể chết !

Tuyết không thể.

oOo

Đêm lạnh, mộ hoang.

Một cỗ xe dừng bánh giữa một khu mộ phần ngổn ngang, loạn thạch cương hoang lương vắng vẻ không có tới một người.

Quan tài trên cỗ xe lại đột nhiên có người ngồi dậy. Tóc dài quá vai, mắt như thu thủy. Nàng cho dù là quý, cũng nhất định là nữ quý mỹ lệ, đủ để làm cho thư sinh lễ

bóng trong căn phòng hoang lạnh giữa đêm vắng mê say.

Mắt của nàng chớp chớp, phảng phất người nàng tìm kiếm tịnh không phải là thư sinh, mà là một người cầm đao.

Phó Hồng Tuyết đã đi đâu ? Vì sao lại để một mình nàng ở đây ?

Trong mắt nàng vừa dâng tràn vẻ hoảng sợ, Phó Hồng Tuyết đã xuất hiện trước mặt nàng.

Hoang phần bốc sương mù mịt, từ trong sương mù nhìn ra, bóng đêm phảng phất trở thành trắng nhợt, trắng nhợt như mặt Phó Hồng Tuyết.

Thấy khuôn mặt trắng nhợt đó, Trác Ngọc Trinh tuy thở phào nhẹ nhõm, lại không khỏi hoài nghi:

- Tại sao chúng ta lại phải đến đây ?

Phó Hồng Tuyết không đáp, hỏi ngược:

- Một hạt gạo, giấu chỗ nào an toàn nhất ?

Trác Ngọc Trinh ngẫm nghĩ:

- Giấu trong một bao gạo.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Một cỗ quan tài phải giấu ở đâu mà không làm cho người ta chú ý ?

Trác Ngọc Trinh chung quy cũng minh bạch ý tứ của hấn, gạo giấu trong bao gạo, quan tài giấu giữa đám mộ phần.

Nhưng nàng lại còn một điểm còn chưa hiểu:

- Bọn ta tại sao không đi tìm Đỗ Thập Thất bằng hữu của Yến Nam Phi ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bọn ta không thể đi.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Chàng không tin tưởng gã ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Yến Nam Phi có thể tin tưởng người nào, ta cũng tin tưởng người đó như vậy.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Vậy tại sao chàng không đi ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Thiên Hương Lô là một trà quán lớn, Đỗ Thập Thất là một danh nhân, ta nếu đi tìm gã, trong vòng ba canh giờ, bọn Công Tôn Đồ tất cũng biết.

Trác Ngọc Trinh thở dài một hơi, dịu dàng thốt:

- Nghĩ không ra chàng so với tôi còn cần thận hơn.

Phó Hồng Tuyết tránh sóng mắt của nàng, móc ra một gói giấy dầu trong ngực:

- Ta ra ngoài đường mua được một con gà nướng, nàng cứ ăn hết không cần để phần cho ta, ta đã ăn no rồi.

Trác Ngọc Trinh lẳng lẳng đón nhận, mở bọc giấy ra, nước mắt nhỏ giọt trên con gà nướng.

Phó Hồng Tuyết làm như không thấy:

- Ta đã quan sát rồi, trong vòng ba dặm xung quanh đây đều không có khói lửa, đằng sau cũng không có ai truy tìm bọn ta, nàng cần phải ngủ một giấc ngon lành, đợi lúc bình minh ta muốn nàng làm một chuyện.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Chuyện gì ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đi nghe ngóng Đỗ Thập Thất ở nơi nào, đến lúc ta đi tìm gã, tuyệt không thể để ai thấy.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Bọn ta còn phải đi tìm gã ?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu:

- Bộ dạng của ta quá dễ bị người ta chú ý, người nhận ra nàng lại vốn không nhiều, ta cũng biết một chút nghề dịch dung.

Trác Ngọc Trinh thốt:

- Chàng đừng lo, tôi cũng không phải là một nữ nhân ẻo lả, tôi có thể tự chiếu cố lấy mình mà.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nàng có thể cỡi ngựa không ?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Được.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Đợi sáng sớm nàng sẽ cỡi ngựa đi, đến nơi có người, lập tức thả con ngựa này, mượn xe đi tiếp, tới lúc trở về, hãy mua một con lừa.

Dân bắc phương phong kiến, nữ nhân cỡi lừa cũng không ít.

Trác Ngọc Trinh thốt:

- Tôi nhất định đặc biệt cẩn thận, chỉ bất quá bọn nhỏ ...

Phó Hồng Tuyết nói:

- Bọn nhỏ giao cho ta, nàng cho chúng bú no nên rồi hãy đi, cho nên nàng tối nay phải ngủ thật ngon.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Còn chàng ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Nàng không cần phải lo cho ta, có lúc ta đang đi cũng có thể ngủ.

Trác Ngọc Trinh nhìn hấn, sóng mắt dâng đầy tình thân, cũng ngập tràn vẻ thương hại, phảng phất có rất nhiều chuyện muốn nói.

Phó Hồng Tuyết lại đã quay mình, đối diện bóng đêm âm trầm bao phủ khắp mặt đất, hiện tại cơ hồ đã ngủ.

o0o

Chính ngộ.

Đám trẻ chung quy đã ngủ, Trác Ngọc Trinh đi đã ba canh giờ.

Phó Hồng Tuyết ngồi dưới bóng một ngôi mộ, thất thần nhìn một ngôi mộ trước mặt, đã không động đậy một hồi lâu.

Tâm lý của hấn đang nghĩ gì ?

Những người nào mai táng dưới những hoang mộ tăm tối này ? Trong đó có ít nhiều anh hùng vô danh ? Có ít nhiều lăng tẩm tịch mịch ?

Người tịch mịch lúc sinh tiền, chết rồi có còn tịch mịch ?

--- Sau khi hấn chết, có người mai táng hấn không ? Mai táng ở đâu ?

--- Những vấn đề đó có ai có thể phúc đáp ?

Không có ai !

Phó Hồng Tuyết nằm dài dưới đất thở dài một hơi, chậm chậm đứng lên, đứng trên gò nhìn quanh.

Con lừa gầy còm mệt mỏi, thiếu phụ bình phàm tiều tụy.

Phó Hồng Tuyết thấy nàng, tâm lý cũng không khỏi tự hào về thuật dịch dung của mình.

Trác Ngọc Trinh chung quy đã an toàn trở về, không có người nhận ra nàng, cũng

không có người theo dõi nàng.

Thấy Phó Hồng Tuyết cùng đám trẻ, mắt nàng phát sáng, giống như những hiền thê lương mẫu trên thế gian, nàng trước hết đi tới hôn mấy đứa bé, lại rút ra một gói giấy dầu:

- Gà nướng và thịt trâu này là tôi mua trong trấn, chàng bắt tất phải chừa cho tôi, tôi đã ăn no rồi.

Phó Hồng Tuyết lẳng lặng đón lấy.

Đầu ngón tay nàng dịu dàng chạm vào tay hấn, tay hấn lạnh như băng.

Nếu quả một người đã nằm dưới mặt trời nóng bức hai ba canh giờ liền, nếu quả tay hấn còn lạnh như băng như vậy, hấn nhất định có tâm sự.

Trác Ngọc Trinh nhìn hấn, dịu dàng hỏi:

- Tôi biết chàng nhất định vì tôi mà lo lắng, cho nên tôi vừa nắm được tin đã vội vàng về đây.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Nàng đã nghe ngóng được Đỗ Thập Thất ...

Trác Ngọc Trinh xen lời:

- Không ai biết Đỗ Thập Thất nghỉ ở đâu, cho dù có người biết, cũng không ai chịu nói.

Đỗ Thập Thất không còn nghi ngờ gì nữa là người rất thích có bằng hữu, y đương nhiên nên có rất nhiều bằng hữu.

Trác Ngọc Trinh thốt:

- Nhưng tôi có nghe qua một chuyện khác.

Phó Hồng Tuyết lắng nghe.

Trác Ngọc Trinh nói tiếp:

- Bằng hữu của y tuy nhiều, kẻ đối đầu cũng không ít, trong đó lợi hại nhất là một người tên là Hồ Côn, trong thành ai ai cũng đều biết, Hồ Côn đã chuẩn bị ngày đầu tháng tới giết chết Đỗ Thập Thất, hơn nữa có vẻ rất chắc chắn thành công.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Hôm nay chừng như cũng đã hai mươi tám rồi.

Trác Ngọc Trinh gật gật đầu:

- Cho nên trong tâm tôi vẫn nghĩ, hành tung của Đỗ Thập Thất hai ngày nay, Hồ Côn nhất định biết rõ ràng hơn ai hết.

Nếu muốn dò la hành tung một người, đi tìm bằng hữu của y cũng không bằng đi

tìm cừ địch của y.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nàng có tìm ra Hồ Côn không ?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Tôi chưa tìm ra.

Nàng mỉm cười:

- Nhưng chàng có thể đi tìm y, có thể quang minh đường hoàng đi tìm y, không phải sợ bọn Công Tôn Đồ biết được, bọn chúng cho dù có biết có lẽ lại càng tốt hơn.

Nàng cười vừa ôn nhu vừa diễm mật, giống như một con hồ ly diễm mật ôn nhu.

Phó Hồng Tuyết nhìn nàng, đột nhiên minh bạch ý tứ của nàng, ánh mắt liền biểu lộ vẻ tán thưởng.

Trác Ngọc Trinh thốt:

- Trà quá lớn nhất trong thành không phải là Thiên Hương Lâu, là Đăng Tiên Lâu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hồ Côn thường đến đó ?

Trác Ngọc Trinh đáp:

- Y mỗi ngày đều đến đó, cơ hồ từ sáng tới tối đều ở đó, bởi vì Đăng Tiên Lâu là quán của y.

Đợi lúc trời tối, Phó Hồng Tuyết để Trác Ngọc Trinh cùng đám trẻ ở lại trên gò loạn thạch cương, ở lại giữa đám mộ phần ngổ ngang khủng bố, hắc ám, hoang lương, âm trầm đó, sao hẳn có thể an tâm được ?

Có lẽ bởi vì nơi đó quá hoang lương, quá hắc ám, tuyệt đối không ai nghĩ ra hẳn lại để bọn họ ở lại đó, cho nên hẳn an tâm.

Hắn có phải thật sự tuyệt đối an tâm không ? Có thể hẳn nhất định phải an bài rất nhiều chuyện cho bọn họ, để bọn họ bình bình an an mà sống, hẳn biết mình tuyệt không thể vĩnh viễn theo sát bọn họ.

--- Trên thế gian không có ai có thể vĩnh viễn theo sát một người khác.

Giữa người và người vô luận là tụ hội bao lâu, kết cục cuối cùng đều là biệt ly.

--- Không là tử biệt, thì là sinh biệt.

Hắn đột nhiên nghĩ đến Minh Nguyệt Tâm.

Hắn miễn cưỡng khống chế mình, không để mình nghĩ về nàng.

Nhưng trên mảnh đất đồi núi không người trong bóng đêm tịch mịch tĩnh lặng này, chuyện càng không nên nghĩ tới, lại càng dễ dàng nhớ tới.

Cho nên hắn không chỉ nghĩ tới Minh Nguyệt Tâm, còn nghĩ tới Yến Nam Phi, nghĩ tới bọn họ lúc ly biệt, sóng mắt của Minh Nguyệt Tâm liếc nhìn hắn, cũng nghĩ tới tiếng ho khan của Yến Nam Phi, và thanh kiếm đỏ như máu.

Hiện tại bọn họ ở đâu ? Ở thiên nhai ? Hay trong lò lửa ?

Phó Hồng Tuyết không biết.

Hắn thậm chí không biết mình đang ở đâu ? Trong lò lửa ? Hay ở thiên nhai ?

Hắn nắm chặt đao của hắn. Hắn chỉ biết đao luyện thành từ trong lò lửa.

Người của hắn hiện tại không phải cũng là đao đang nung trong lò lửa sao ?

- o O o -